

VE SVĚTĚ LŽÍ MUSÍ
ERIKA FOSTEROVÁ HLEDAT PRAVDU
V DĚSIVÉM STÍNU.

ROBERT BRYNDZA **STÍNY MINULOSTI**

COSMOPOLIS

OD AUTORA SVĚTOVÉHO BESTSELLERU
DÍVKA V LEDU

Robert Bryndza

STÍNY MINULOSTI

VE SVĚTĚ LŽÍ MUSÍ
ERIKA FOSTEROVÁ HLEDAT PRAVDU
V DĚSIVÉM STÍNU.

ROBERT BRYNDZA STÍNY MINULOSTI

COSMOPOLIS

OD AUTORA SVĚTOVÉHO BESTSELLERU
DÍVKA V LEDU

CHASING SHADOWS

Robert Bryndza

Text copyright © 2025 by Raven Street Ltd. All rights reserved.

Translation © Kateřina Elisová 2025

Cover © Henry Steadman 2025

© Grada Publishing, a. s., 2025

Z anglického originálu *Chasing Shadows*, vydaného nakladatelstvím Raven Street Publishing v roce 2025, přeložila Kateřina Elisová
Odpovědná redaktorka Markéta Šlaufová
Korektura Julie Gonzálezová
Grafická úprava a sazba Roman Křivánek, Art007
Obálka Henry Steadman

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Cosmopolis v Praze roku 2025
jako svou 10 204. publikaci

Tisk CPI Moravia Books

Grada Publishing, a. s.,
U Průhonu 22, Praha 7

ISBN 978-80-271-8160-5 (ePub)

ISBN 978-80-271-8159-9 (pdf)

ISBN 978-80-271-3379-6 (print)

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, podniky, organizace, místa a události jiné než běžně známé jsou buď produktem autorovy fantazie, nebo jsou použity fiktivně. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, živými či mrtvými, událostmi nebo místy je zcela náhodná.

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno. Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou bez souhlasu nositele práv zakázány.

Věnováno Mie

Noc kolem mě potemněla,
bouřlivé větry nepřestávají vanout.
Tyranská kletba mě však spoutala
a já se nemohu, nemohu pohnout.

– EMILY BRONTĚOVÁ, *SPELLBOUND* –

PROLOG

ÚTERÝ, 8. ČERVENCE 2014

„Co se děje? Přepínám,“ volala detektiv šéfinšpektor Erika Fosterová do vysílačky připevněné na límci neprůstřelné vesty.

„Ztratili jsme obraz z kamery,“ odpověděl hlas z vysílačky ze sledovací centrály.

„Ze které?“ Nastalo napjaté ticho. V zadní části dodávky, kde se Erika krčila spolu s ozbrojeným zásahovým týmem policejního oddělení okresu Manchester, bylo nesnesitelné vedro. Ochranná výstroj se jí lepila na tělo a vzduch byl prosycený potem mužů, kteří seděli vedle ní. Detektiv Chris Porter zodpovědný za průběh sledování se skláněl nad notebookem vedle přepážky oddělující je od prostoru řidiče. Na obrazovce viděli čtyři okna se záběry z kamer, které sledovaly jejich cíl, dům číslo 17 na Chapel Street.

„Kamera zabírající zadní stranu nemovitosti přestala před třiceti minutami na chvíli fungovat,“ odpověděl Chris. Měl na hlavě kšiltovku s logem Star Wars otočenou dozadu a Erika sledovala pot na jeho krku.

Prohlédla si záznamy z kamer. Skrytá kamera zabudovaná ve sloupu lampy na druhé straně ulice zabírala dům číslo 17 a jejich

zaparkovanou dodávku před ním. Na falešném nápisu na boku vozu bylo napsáno:

PAUL BERRY INSTALATÉRSKÉ & TOPENÁŘSKÉ PRÁCE

Dvě kamery sledovaly dům zleva a zprava. Za domem stála velká opuštěná budova, kde kdysi sídlila tiskárna se vchodem na silnici, která se svažovala ke kanálu. Kamera byla umístěná v lampě u brány směrem k nepoužívané nakládací rampě tiskárny a zabírala zadní část domu. Po týdnech sledování se číslo popisné 17 vrylo Erice do paměti – holá vybetonovaná předzahrádka, přeplněné popelnice a na stěně skříňka s plynoměrem a elektroměrem s odtrženým krytem. Na zahradě za domem bujel plevel a u zadní zdi stál rám malého skleníku.

„Teď není vhodná chvíle na to, abych neměla přehled. Přepínám.“ V Eričině hlase zaznívalo napětí. Ve sledovací centrále bylo ticho. „Měli jsme kanál pod dohledem celou dobu, kdy byla kamera mimo provoz? Přepínám?“

„Ano. Přepínám.“

Vedle Eriky seděl její manžel, detektiv Mark Foster, který se stejně jako ostatní muži v ochranném oděvu silně potil. Útočnou pušku měl opřenou o nohu, a když se na tvrdé lavici pohnul, puška mu sklouzla. Snažil se ji chytit, ale s hlasitým bouchnutím spadla na podlahu dodávky.

„Proboha, Marku,“ vyštěkla. „To není deštník.“

„To vím, šéfko,“ odpověděl přátelsky a zvedl zbraň. „Tohle tě před deštěm neochrání.“

„Nezačínej.“

„S čím nemám začínat?“

„Neprovokuj mě.“

„Jsi moje nadřízená. Byla bys radši, kdybych řekl: *Ano, moje drahá, milovaná ženo?*“

„Byla bych radši, kdybys nedělal hloupé vtipy...“

Detektiv inspektor Tom Bradbury neboli Brad, podsaditý policista s mohutnými pažemi napnutými pod ochrannou výstrojí, se zasmál. Seděl na lavici naproti detektivu inspektorovi Jimu Blackovi, jehož tvář se rozzářila širokým úsměvem. Jimova přezdívka „Beamer“ vznikla právě díky jeho zářivému úsměvu.

„Potřebuju, abyste se všichni soustředili,“ požádala Erika. Na kamerovém záběru viděla, jak se dveře domu číslo 17 otevírají a vychází z nich mladá Číňanka s malým dítětem. Žena měla špatně odbarvené vlasy z oranžovým nádechem.

„Jako hodinky,“ poznamenal Chris a otočil hlavu k Erice. Ginger, jak Číňance všichni přezdívali, vodila svoji holčičku do školky každý den přesně ve 13 hodin.

„Dítě je venku. To je dobře,“ řekl detektiv inspektor Salman Dhumal. Sal seděl vedle Marka a Erika v jeho hlase zaslechla náznak úzkosti. Kdyby to dítě nevyšlo z domu, museli by zásah přerušit. Detektiv inspektor Tim James, známý jako TJ, seděl vedle Sala na konci lavice a svíral útočnou pušku. Vypadal vystrašeně.

Přezdívka „Spice Girls“ pro pěťici čínských žen, které pašovaly drogy do a z domu číslo 17 na Chapel Street, nebyla zrovna politicky

korektní, ale uchytila se. Jejich dnešním cílem byli Jerome Goodman, drogový dealer, kterého sledovali už dva roky, a jeho dva komplicové, Danielle Langová a Frank Hobbs. Tato trojice měla na svědomí krvavou vraždu významného drogového dealera v hospodě Swann. V následném mocenském vakuu převzal Jerome a jeho komplicové dodávky heroinu a kokainu v severní Anglii. A tento horký den ve zchátralé ulici v Rochdale představoval vyvrcholení desetitýdenního intenzivního sledování – Eričin tým hodlal vtrhnout do velkého domu na Chapel Street, jedné z pevností trojice, a všechny zatknout.

Sledovali na obrazovce, jak žena kráčí po cestě k dřevěné brance. Přes rameno měla přehozený pytel na prádlo a volnou rukou držela holčičku.

„Pokud jsme na kameře číslo čtyři ztratili signál na dvacet minut, jak si můžeme být jistí, že tam nejsou žádné další děti? Přepínám,“ zeptala se Erika. Chris otevřel samostatnou obrazovku se snímky pěti žen, které každý den viděli vcházet a vycházet z domu, vždy oblečené v teplákových soupravách a velkých pláštích. Pokaždé nesly kostkované pytle na prádlo, které používaly k přenášení kokainu do domu a z domu.

Vysílačka ze sledovací centrály se na dlouho odmlčela. Nakonec se ozval hlas: „Máme policisty u kanálu a na silnici za tiskárnou. Přepínám.“

„Proč jste ztratili signál? Přepínám,“ naléhala Erika.

„Napájení. Přepínám.“ Skryté kamery vpředu a vzadu byly napájeny elektřinou z městského pouličního osvětlení, což jim umožňovalo fungovat dvacet čtyři hodin denně a vysílat video pomocí mo-

bilních dat. „Žena a dítě se blíží na konec Chapel Street. Přepínám.“ Uniformovaní policisté vytvořili na konci ulice nenápadný policejní zátaras a oba je měli vzít do ochranné vazby.

„Nějaké další informace, které nám chcete sdělit? Přepínám,“ pokračovala Erika ostře.

„Ne. Přepínám.“

„Nevystrašte Ginger. Ani dítě. Nepotřebujeme, aby utekla zpátky do domu a zburcovala je. Přepínám,“ instruovala kolegy Erika. Záda a zadek měla propocené a na rtech cítila slanou chuť potu. Nikdy to nebylo snadné. Podobné akce vždy provázelo napětí. Cítila, jak ji Mark chytil za ruku a stiskl ji. Čas jako by se zastavil.

„Je to v pořádku,“ řekl tiše.

„Bude to v pořádku, až budeme vědět, co je uvnitř. Nemám ráda nepříjemná překvapení na poslední chvíli.“

Podíval se na ni a usmál se. „Zvládneme to. Než se naděješ, bude k večeri ryba a hranolky.“

Stiskla mu ruku a pustila ji.

Z rádia se ozvalo praskání. „Žena a dítě jsou mimo Chapel Street. Máte povolení pokračovat. Opakuji, povolení pokračovat. Přepínám.“

Erika měla pocit, že se jí žaludek změnil v kus ledu. Zdálo se, že zápach kovu a potu ještě zesílil. Brad a Sal, sedící po obou stranách zadních dveří dodávky, se pohnuli, připravení je otevřít. Erika se podívala na svůj tým a přikývla. „Jdeme dovnitř. Končím.“

Když vyskákali z dodávky, zpocení a s puškami v rukách, z asfaltu stoupal žár. Erika měla křeče v nohou, ale zatnula zuby a ujal se vedení, když přecházeli silnici. Chapel Street byla prázdná a žena nechala otevřenou dřevěnou branku. V botách s gumovou

podrážkou tiše vstoupili na cestu. Kolem nich vládlo podivné ticho. Žádní ptáci, žádný provoz, jen tiché vrčení elektroměru na zdi u vchodových dveří.

Do čela se přesunul Brad, který nesl Berthu, jejich kovové beranidlo. Když ho zvedl, šlachy na pažích se mu napjaly. Erika koutkem oka zahlédla otáčející se disk elektroměru, od kterého se odráželo slunce. Disk se zableskl přesně v okamžiku, kdy beranidlo udeřilo. Při třetím pokusu dřevo povolilo a přední dveře se rozlétly směrem dovnitř.

* * *

V jednom z domů o kousek dál v ulici bydlela osmiletá Carly Thorneová, která kvůli operaci slepého střeva nešla do školy. Dívala se z okna svého pokoje, když se otevřely zadní dveře instalatérské dodávky a skupina policistů v černých uniformách, které vypadaly jako vojenské, vyběhla směrem k domu. Viděla dost televizních pořadů, aby věděla, že jde o policejní razii. Vchodové dveře se pod náporem beranidla zmačkaly jako papír, ale policisté se už dovnitř nedostali. Carly uslyšela praskavý zvuk, jako by někdo odpálil ohňostroj, a teprve když jedno z oken domu číslo 17 explodovalo a kolem se rozlétly střepy, pochopila, že se jednalo o výstřely.

V rychlém sledu padli jeden po druhém čtyři policisté k zemi. Carly chtěla křičet a bušit na okno, nebo jim říct, aby použili zbraně, které nesli přes ramena, ale byla příliš šokovaná a vyděšená. Jeden z policistů se skácel na kolena. Podle toho, jak se pohyboval, Carly usoudila, že to je žena. Obličej měla obrácený k silnici, rukou si

svírala krk a mezi prsty jí protékala krev. Poslední muž, který stál na cestě, se jí vrhl na pomoc. Carly uslyšela pronikavý varovný zvuk, než muže nějaká neviditelná síla srazila k zemi a zadní část hlavy mu explodovala ve spršce rudé krve.

Všude zavládlo ticho a klid, pak Carly uslyšela blížící se sirény a ulici zaplnily policejní vozy a sanitka s blikajícími světly. Doražili další ozbrojení policisté, kterým se tentokrát podařilo dostat se do domu. Teprve po dalších pěti minutách se záchranáři mohli věnovat zraněným.

A pak se stalo něco docela vzrušujícího, když se z nebe snesl vrtulník – skutečný, opravdový vrtulník – a přistál na Chapel Street, malé, bezvýznamné Chapel Street, kde se nikdy nic moc nedělo. Zploštil trávu, vířil odpadky a ohýbal stromy.

Pouze dva policisty v černém odvezli na nosítkách. Když vrtulník odletěl, Carly se dívala, jak záchranáři ukládají zbylé bezvládné postavy do pytlů na mrtvá těla.

Nikdo neviděl Carly, jak se dívá z okna, a nikdo s ní během následujícího vyšetřování nemluvil.

1

O DESET LET POZDĚJI PONDĚLÍ, 2. PROSINCE 2024

Bylo osm ráno a Erika Fosterová seděla ve svém autě a pomalu se prodírala ranní dopravní špičkou v New Cross v jižním Londýně. Právě když odjížděla z domu, dorazil kurýr s oficiálním dopisem od Metropolitní policie – její povinná lékařská prohlídka a testy fyzické způsobilosti byly naplánovány na 20. prosince. Po všech stránkách špatná zpráva. Erice bylo dvaapadesát a vážně se obávala, že prohlídkou neprojde. Navíc měla na 19. prosince rezervované letenky, aby mohla se svým partnerem Igorem navštívit sestru na Slovensku.

V rádiu se Cliff Richard blížil ke klíčovému obratu v písni *Mistletoe and Wine*. Podrážděně rádio vypnula a strčila dopis do přihrádky pod palubní deskou. Bude se tím muset zabývat, ale ze všeho nejdřív se teď chtěla dostat do práce a dát si velmi silnou kávu. Nebo by neměla? Pila příliš kávy a jedla příliš nezdravého jídla. Taký kouřila, špatně spala a stresovala se kvůli práci. Během kariéry zažila mnoho potyček a na krku stále měla jizvu, protože ji postřelili při drogové razii. Před šesti lety si při autonehodě zlomila dvě žebra a obě nohy pod kolena. A pak tady byly ještě psychologické testy. Stále ji pronásledovala smrt jejího manžela Marka a čtyř kolegů v Manchesteru,

ale vyhýbala se terapii a snažila se – někdy neúspěšně – potlačit své emoce a pohřbí je v práci. S vysokou pravděpodobností neprojde fyzickými testy a přeřadí ji na práci v kanceláři. Nebo hůř, bude nucena odejít do předčasného důchodu.

Ze zamyšlení ji vytrhlo hlášení z policejní vysílačky.

„Jednotky v blízkosti Amersham Road, jižní Londýn, New Cross?
Kód 5. Končím.“

Erika zvedla pohled a těsně za semaforem přečetla na rohu špinavé cihlové zdi na ceduli jméno ulice Amersham Road. *Kód 5* znamenal mrtvé tělo. A tahle čtvrť byla drsná, s byty a garsonkami, kde si člověk otíral boty při odchodu. To, že právě projížděla, byla buď hra osudu, nebo smůla. Tipovala to druhé.

„Tady Erika Fosterová.“ Sama slyšela, jak unaveně její hlas zní.
„Jsem přímo na místě. Přepínám.“

Ticho. Na semaforu naskočila zelená. Jen na tak dlouho, aby mohla projet dvě auta a chodníky po obou stranách se zaplnily, a pak se znovu rozsvítila červená. Chodci spěchali přes přechod se skloněnými hlavami. Opozdilce nikdo netoleruje. Vysílačka dál mlčela. Dostal se na místo činu někdo před ní?

„Detektive šéfinspektore Fosterová, rozumím,“ ozvala se mladá žena z dispečinku. „Jedná se o číslo 14B, Amersham Road. Mrtvé tělo nahlásila uživatelka bytu Sherry Blazeová... Sahara. Hotel. Echo...“

Erika zapnula sirény a modrá světla a vyrazila z řady čekajících aut. Lidé na chodníku se zastavili a vozy neochotně uvolnily cestu.

Řadové domy z červených cihel na Amersham Road byly špinavé a zchátralé, ale stále impozantní viktoriánské čtyřpatrové budovy.

Když Erika zastavila před číslem 14A, překvapilo ji, že na chodníku čeká její kolega, detektiv inspektor James Peterson.

„Co tady děláš?“ zeptala se, když stáhla okénko, a měřila si ho zpod přimhouřených víček.

„Dobré ráno i tobě. Náš nový dům je kousek odtud. Sedal jsem do auta, když volali.“ Na sobě měl elegantní dlouhý černý kabát a nažehlený oblek. Vypadal dobře.

„Jo, jasně. Tvůj nový dům. Už ses zabydlel?“

„Věděla bys to, kdybys minulý týden přišla na kolaudační večírek.“

Erika neměla náladu na Petersonovo rýpání. Vystoupila z auta, vzala si ze zadního sedadla dlouhou zimní bundu a zkontrolovala, jestli má blok na poznámky.

„Byla jsem u soudu.“

„A měla jsi moc práce, abys mi dala vědět?“

Zastavila se a podívala se na něj. Peterson byl se svými sto pětiosmdesáti centimetry stejně vysoký jako Erika. Štíhlý, pohledný černoch, pár let po čtyřicítce. Když se Erika přestěhovala do Londýna, chvíli spolu udržovali vztah – než to Erika zvorala. Teď měl Peterson manželku a dvě malé děti, ale stále mezi nimi vládlo elektrizující napětí, i když ho ani jeden z nich nedával najevo.

„Omlouvám se,“ snažila se o upřímnější tón. „Už tam máte teplo?“

„Ano. Vytápění stojí pořádný balík.“

„Koupím ti dlouhé spodky, takový kombinovaný dárek k nastěhování a abys měl zadek v teple.“

Museli odsunout několik popelnic, které blokovaly branku, a po popraskané mozaikové dlažbě došli ke dvěma vybledlým černým dveřím s označením 14A a 14B.

Erika se chystala zazvonit, ale nestihla to. Dveře se prudce otevřely a zpod pestrobarevného turbanu se na ně dívala žena ve středním věku s bledou, ztrhanou tváří a tenkým obočím. Polkla, co právě měla v ústech.

„Jste od policie?“ Obezřetně studovala prázdnou ulici za nimi. Erika a Peterson jí ukázali průkazy.

„Jste Sherry Blazeová?“ tipla si Erika.

„Ano.“ Prohlédla si je od hlavy k patě a oči se jí s uznáním zastavily na Petersonovi.

„A to je vaše skutečné jméno?“

Obrátila pohled zpět na Eriku a přimhouřila obrovské oči. „Ano.“

„Reagujeme na vaše tísňové volání,“ řekl Peterson. „Asi jste zažila šok.“

„Trochu ano. Raději pojďte dovnitř.“

V bytě byla cítit vlhkost a plíseň. Erika zahlédla na konci ponuré chodby malou kuchyň, na stěně viselo několik zarámovaných starých filmových plakátů a sklo pokrývala tenká vrstva prachu z omítky. Sherry ukázala na první dveře vpravo, které vedly do obývacího pokoje. Na koberci ležel na boku obrovský železný radiátor, kolem kterého se rozlétly kousky omítky a dřevěné třísky. A ve stropě přede dveřmi zela velká díra v místě, kde se v bytě nad nimi propadla podlaha.

„Co se stalo?“ divila se Erika.

„Vidíte, co se stalo. Ten zatracený radiátor mi prorazil strop!“ Sherry na sobě měla růžové gumové pantofle a dlouhý froté župan. Tenký pásek se jí zařezával do břicha a Erika si na límci županu všimla velkých šmouh od oranžového make-upu a skvrn od řasenky.

„V pořádku, jsme tady, abychom pomohli. Kdy se to stalo?“ zeptal se Peterson.

Sherry k němu vzhledla s vděčným úsměvem.

„Byla jsem v posteli v zadním pokoji, v ložnici, a shora jsem slyšela vrzání a praskání a pak obrovskou ránu. Nájemnice nahoře se někdy dokáže chovat dost hlučně, ale tohle bylo něco jiného. Pak jsem v puse ucítila prach z omítky, a když jsem vyšla z ložnice, ve vzduchu se vznášely mraky toho svinstva. A tohle... Stalo se to přesně před dvaceti minutami.“

„Volala jste na tísňovou linku a zmínila jste mrtvé tělo.“

„Ano. Podívejte se.“ Sherry opatrně prošla po špičkách dveřmi a podél zdi do zadní části obývacího pokoje, kde stál nízký příborník a na stěně viselo velké zrcadlo. Erika a Peterson ji následovali. „Vidíte to?“ Ukázala nahoru skrz díru. Pokoj se šedými zdmi v bytě nad nimi vypadal prázdný. Pod arkýřovým oknem stála přisunutá jednolůžková postel, na které leželo tělo ženy s krátkými hnědými vlasy. Erika podle bledé, propadlé tváře a voskové kůže poznala, že už je asi nějakou dobu mrtvá. „Nejdřív jsem si myslela, že spí. Ale kdo by tohle prospal? Křičela jsem na ni, ale nic. Je mrtvá?“ Sherry se rozplakala a natáhla ruku. Sevřela Petersonovi paži a zkroutila mu látku na rukávu kabátu. Měla dlouhé růžové umělé nehty a na ukazováčku pravé ruky jí jeden chyběl. Vypadala, jako by očekávala, že ji Peterson obejmě. Erika viděla, že se nepatrně odtáhl.

„Máte klíč od bytu nahoře?“ zeptala se Erika.

„Cože? Ne. Ne, nemám.“

„To nevadí.“ Peterson jemně položil ruku na její a zvedl ji ze své paže. Vzal z kapsy balíček kapesníků, jeden vytáhl a podal jí ho.

„Víte, jak se vaše sousedka jmenuje?“

„Marie nebo Mary, tak nějak.“ Sherry se teatrálně vysmrkala do kapesníku. Peterson vytáhl z balíčku další a Erika musela potlačit úsměv, když se mu nepodařilo podat jí ho, aniž by se dotkl její ruky. „Nastěhovala se před pár týdnů. Viděla jsem ji jen párkrát, jak přichází a odchází. Podívejte se na to. Všechno je zničené. Žádné stavební práce si nemůžu dovolit.“

Erika se rozhlédla po nábytku v obývacím pokoji, který pokrýval prach a kusy omítky. Nevypadalo to, že by Sherry byla bohatá. Třídílná sedací souprava byla stará a ošoupaná, vedle arkýřového okna měla nemoderní objemnou televizi a pod ní videorekordér, kolem kterého byly nacpané hromady VHS kazet. Přes špinavé okno v přední místnosti viděla, jak venku zastavuje policejní auto.

2

Erika s Petersonem nechali Sherry sedět v kuchyni s policistkou a sami vyšli ven z bytu. Dva uniformovaní policisté odvíjeli na chodníku kolem budovy pásku označující místo činu. Peterson si otřel rukáv kabátu a opatrně k němu přičichl.

„Zatraceně, marmeláda.“ Podíval se na Eriku. „Otřela si špinavé ruce od marmelády do mého nového kabátu.“

„Napadají mě horší věci, které ti tam mohla rozmazat.“

„Říkala, že se probudila, když radiátor prorazil strop, a pak zavolala policii.“

„A pak si udělala toast,“ doplnila Erika.

„Aspoň že to nebyla Nutella.“ Třel si kabát kapesníkem. „Víš, jaká je to noční můra?“

„Co?“

„Nutella. Kyleovi upadla na nový polštář a nejde dolů.“

„Ty máš ale problémy.“ Erika se sehnula, aby se podívala do schránky číslo 14B. Viděla prázdnou, ztemnělou chodbu, která ale voněla čistotou. Čerstvou vůní citronu. Narovнала se a zatlačila na dveře. Díky bohatým zkušenostem s vyrážením dveří Erika dokázala po krátkém zatlačení poznat, zda jsou dveře bytelné, mají jeden nebo dva zámky, nebo jsou zajištěné na zástrčku.

Prudce do nich vrazila ramenem a dveře se s praskotem otevřely. Křehký zámek značky Yale se snadno rozbil a teď visel na dveřním rámu.

Podívala se na Petersona a ten přikývl. Vstoupili do temné chodby. V bytě panovala podivná atmosféra, jako by se zastavil čas. Stěny byly vymalovány tmavě modrou barvou a světlo dovnitř téměř nepronikalo.

„Na někoho, kdo bydlí v New Cross, to není moc bezpečné.“ Petersonův hlas se odrazil od holých podlah. I stěny byly úplně prázdné. Žádné obrázky ani věšáky na kabáty.

Horní byt měl stejnou dispozici jako ten pod ním – v zadní části kuchyň vymalovaná stejnou modrou barvou a vybavená prastarými spotřebiči, koupelna s toaletou, vanou a umyvadlem vybledlé růžové barvy a další modrá místnost, která byla úplně prázdná, s holými podlahami a bez záclon. Z malého okna bylo vidět na dvorek, který, jak Erika předpokládala, patřil k bytu Sherry pod nimi. Za ním vedla ulička. Když se Erika a Peterson ujistili, že byt je prázdný, vrátili se k tělu v přední místnosti.

„Ten radiátor byl podle všeho tady.“ Erika stála vedle díry v podlaze, kde byl ze zdi vyrvaný obrovský kus omítky. Ze zdi visel kus tenké kovové trubky se zkrouceným a ulomeným koncem.

„Ta věc musí vážit aspoň tunu.“ Peterson přistoupil k díře a podíval se dolů, kde nyní radiátor ležel v Sherryině obývacím pokoji. Erika si prohlížela kus zlomené trubky.

„Přívod vody musí být zavřený, jinak by Sherry měla kromě díry ve stropě ještě vodní fontánu.“ Pod arkýřovým oknem stála úhledně umístěná postel a Erika s Petersonem přešli k tělu.

Mrtvá žena na sobě měla čokoládově hnědou teplákovou soupravu a bílé ponožky se špinavými chodidly. Hnědé vlasy měla vlnité a ostříhané na krátko, téměř do účesu typu mullet. Na krku jí visel tenký zlatý řetízek se zlatým křížkem. Ležela na boku s nohama skrčenýma a pod nohama měla úpravně složenou deku. Ústa měla otevřená.

V místnosti panoval naprostý klid. Kromě ticha Eriku zarazila vůně čisticích prostředků a ona pocítila nutkání otevřít okno. Co když zůstala duše té ženy uvnitř a oni ji musejí vypustit ven? Tu hloupou představu rychle potlačila.

Nasadila si latexové rukavice, natáhla ruku a dotkla se prsty ženině krku. Její kůže byla ledově studená a pevná jako vosk.

Peterson mlčel, rozhlížel se po místnosti a snažil se vše zaznamenat. Erika sledovala jeho pohled ke dřevěnému nočnímu stolku s lampičkou. Vedle ní ležely srovnané Bible, růženec a soška Panny Marie. Erika si všimla malého dřevěného kříže vysoko na zdi nad dveřmi.

Obdélníkový modrý koberec vedle postele vypadal nový a na podlaze vedle malého rádia ležel zapojený levný telefon značky NOKIA.

„Ten silný zápach.“ Peterson si rukou zakryl nos.

„Ano. Čisticí prostředky. S citronovou vůní. Možná je to tady zchátralé, ale celý byt voní, jako by ho někdo pořádně vydrhnul. A v kuchyni a koupelně jsem cítila bělidlo.“

„Čistota je půlka zdraví, jak vždycky říká moje máti.“

Zemřela ve spánku? Předávkovala se? přemýšlela Erika. *Udusil ji někdo?* Ale na posteli nebo v její blízkosti neviděla žádné drogové nádobíčko ani nic, co by nasvědčovalo zápasu. Pokoj z nějakého důvodu působil velmi zlověstně.

„Kolik myslíš, že jí bylo?“ vytrhl ji z myšlenek Peterson.

„Těžko říct... Boty.“

„Co je s nimi?“

„Kde má boty?“ Erika se rozhlédla po místnosti a pak se sklonila, aby se podívala pod postel. Podlaha byla pečlivě zametená, ale nic tam nebylo. „Žádné boty ani pantofle. Viděl jsi nějaké, když jsme přišli?“

„Ne.“ Peterson otevřel skříň. Viselo tam pár kusů oblečení, ale žádné boty. „Zkontroluju chodbu.“

Erika obrátila pozornost ke zdi. Opatrně obešla díru v podlaze, pozorně zkoumala omítku a přejížděla po ní rukama.

„Nenašel jsem žádné boty. V chodbě je skříň plná čistících prostředků.“ Peterson přistoupil k Ericce.

„Podívej, omítky na zdi je úplně mokrá a dřevo u základu zdi je celé shnilé.“

Peterson se natáhl a zatlačil na omítku, která se rozpadla na mokré kousky.

„Pomalý únik vody?“ Peterson pozorně studoval poškozenou odkrytou část trubky. „Všechno je mokré.“

„A ten radiátor je pořádně těžký.“ Erika se znovu podívala do díry. Vypadalo to, jako by odněkud z letadla spadl velký kus železa.

* * *

Když Erika a Peterson sešli dolů, Sherry seděla společně s policistkou u kuchyňského stolu. Oblékla si džíny a tlustý vlněný svetr.

„Je mrtvá?“ zeptala se Sherry.

„Ano,“ potvrdila Erika.

„Do háje. Chudinka.“ Zavrtěla hlavou a v místnosti nastalo po-
divné ticho. Erika vytáhla zápisník, aby sepsala Sherryinu výpověď,
ale na kuchyňské dveře zaklepal jeden z mladých policistů, kteří pra-
covali venku u zátarasu. „Madam. Právě dorazili forenzní technici.
Požádali, abychom vyklidili i byt v přízemí, kvůli té díře ve stropě.“

„Dobře.“ Erika odložila zápisník. „Už dorazila doprovodná poli-
cejní dodávka?“

Policista se ošil, evidentně se necítil příjemně. „Ehm, ne, madam.
Bylo mi řečeno, že žádná není k dispozici.“

„Za jak dlouho?“

„Vůbec není k dispozici. Dneska je rušno. Víte, dvě dodávky ne-
dávno vyřadili z provozu.“

Erika zvedla ruku, aby ho umlčela. „Já vím, já vím.“

„Musím opustit svůj byt?“ obávala se Sherry.

„Obávám se, že ano,“ odpověděl mladík.

„Na jak dlouho?“

Policista se podíval na Eriku, aby mu poradila.

„Pravděpodobně to bude chvíli trvat,“ řekla Erika.

„Do háje,“ zamumlala Sherry. „Mám práci.“ S hrozným skřípáním
odsunula židli a přešla ke kuchyňské lince, kde odpojila z nabíječky
iPhone a strčila ho do špinavé kožené kabelky s popraskaným uchem.
„Musím zavolat do pojišťovny. Nevím, jak opravím tu díru ve stropě.“

„Pojďte ven, něco vymyslíme,“ vyzvala ji optimistickým tónem
policistka.

Venku byla strašná zima a začalo mrholit. Byty 14A a 14B byly
umístěny na konci bloku řadových domů na rohu Amersham Road.
Na chodníku na rohu stál malý výdejní box se schránkami na balíčky.

„Nemůžeme uzavřít přístup k tomu výdejnímu boxu,“ poznamenala Erika, když viděla, jak páska vede kolem boku domu. Mladý policista přikývl a odešel pásku upravit.

„Musím už jít,“ rozloučila se policistka.

„Myslela jsem, že jste důstojník určený pro styk s rodinou?“ podívala se Erika.

„Ne. Jsem ve službě. Právě mi volali. Kontaktovali styčného důstojníka, ale nevíme, kdy dorazí.“ Věnovala jim podrážděný úsměv a spěšně odešla.

Černá dodávka forenzních techniků stála na chodníku vedle Eričina auta. Viděla, že i když má Sherry na sobě dlouhý kabát, chvěje se. Stála shrbená a prstem přejížděla po displeji mobilu.

„Mohli bychom zajít ke mně domů,“ navrhl Peterson tiše.

„Ne, to není dobrý nápad. Tu ženu neznáme,“ zašeptala Erika.

„Všichni jsme zmrzlí. Nemám sílu jet v tomhle příšerném provozu na stanici. Nikdo není doma.“

Erika se na něj podívala. Způsob, jakým řekl *nikdo není doma*, zněl, jako by se bál, že narazí na Fran, svoji manželku.

„Dobře. Tak pojďme.“

3

Býlo to jen kousek do kopce, ale jako na mnoha místech v Londýně stačilo jen zabočit za roh a člověk se ocitl v úplně jiném světě. Ošuntělé byty a garsonky s popelniciemi vyrovnanými před domy vystřídalý elegantní městské vilky.

„Čaj nebo kávu?“ nabídl Peterson, když vešli dovnitř a schovali se před deštěm.

„Máte lapsang souchong?“ zeptala se Sherry.

„Ne.“

„Heřmánkový?“

„Podívám se.“ Otevřel skříňku nad konvicí.

„Kávu, černou, prosím,“ požádala Erika. Petersonova prostorná otevřená kuchyně měla výhled na krásně upravenou zahradu se strmým svahem, takže z domu viděli přes vrcholky stromů přímo do centra Londýna. Domy a budovy se táhly do dálky jako koberec z červených cihel, tmavých střech a jeřábů až k mrakodrapům ve čtvrti Canary Wharf a k mrakodrapu Shard, které jako by se tyčily přímo do šedých mraků. „Kyle je hrozně vysoký,“ řekla, když na komodě uviděla zarámované fotografie Petersona, jeho syna, manželky Fran a jejich malé dcerky Ruby. Kyle sahal Petersonovi po ramena.

„Právě prochází obdobím růstového spurtu a je schopný sníst všechno, co doma máme. A Ruby už chodí.“

Otevřel dveře obrovské kovové lednice a vyndal lahev mléka. Erika si všimla starých ultrazvukových snímků, které zůstaly připevněné na dveřích magnetkou z Benátek. Kdysi nastalo krátké období, kdy Eriku napadlo, že by to mezi nimi mohlo být natolik vážné, aby uvažovala o dítěti, než bude příliš pozdě, což teď už bylo.

„Jak se má Igor?“

Erika se podívala na Sherry, která byla plně zabraná do psaní textovky a tvář měla zkřivenou soustředěním.

„Skvěle. Teda dobře. Má celé Vánoce volno.“

„Šťastlivec. Řidiči metra mají šíleně moc dovolené.“

„Myslím, že je to částečně kompenzace za všechny ty lidi, kteří se vrhají do kolejiště.“

„Jedete na Slovensko, ne?“

„No, ano.“ Erika si vzpomněla na dopis, který měla v přihrádce v autě. Zaznamenala, že Sherry teď stojí u stolu a sleduje je.

„Dobře, teď s vámi sepíšeme výpověď.“ Erika se vrátila do svého energického policejního módu.

„Posaďte se.“ Peterson uklidil ze stolu dětské hračky a Sherry si vybrala místo v čele. Když jim Peterson připravil nápoje, každý se posadil k Sherry z jedné strany. „Čím se živíte?“

„Moderuju kabaretní večer v jednom klubu poblíž London Bridge. Bryson. Znáte ho?“ Erika a Peterson zavrtěli hlavou. „Je to známý podnik, dělám v něm konferenciérku. Vystupují tam komici a kouzelníci. Taky jsem profesionální zpěvačka a herečka. Měli byste

se tam zajít podívat. Máme hodně hostů. Na Tripadvisoru patříme mezi nejoblíbenější kabarety v Londýně.“

„Kdy jste naposledy viděla svou sousedku?“ přerušila ji Erika. Sherry se trochu naježila, že Erika neprojevila o klub Bryson větší zájem.

„Co je dnes? Pondělí. Naposledy jsem ji viděla... v sobotu odpoledne, když procházela kolem předního okna.“

„Co dělala?“

„Právě jsem vám řekla, že procházela kolem předního okna. Nesla nákupní tašky a malý kosmetický kufřík.“

„Kosmetický kufřík na šminky?“ ujistila se Erika.

„Ano. Na to se kosmetický kufřík používá.“

„Vzpomenete si, kolik bylo hodin?“

„Nevím... Kolem druhé odpoledne.“

„Bavila jste se s ní hodně? Říkala jste, že se nastěhovala teprve nedávno?“

„Ano. Potkaly jsme se před pár týdny na ulici a já se jí představila. Tehdy mi řekla, že se jmenuje Marie nebo Mary... Předpokládám, že vy, jako policie, budete schopní zjistit její celé jméno. Řekla jsem jí o Brysonu, a dokonce jsem jí nabídla volňáška, ale chovala se dost stroze a odmítavě.“

„Volňáskem myslíte bezplatnou vstupenku?“ upřesňovala si Erika.

„Ano. Nabídla jsem jí, že jí dám lístek zdarma, když přivede nějaké přátele. Možná si myslela, že jsem trochu vlezlá, ale jsem spíš podnikavá. A v klubu vždycky potřebujeme lidi, aby zaplnili místa.“

Erika si zapisovala, takže se na chvíli rozhostilo ticho. Sherry vzala Rubikovu kostku, která ležela na okraji velké mísy s ovocem. Bezmyšlenkovitě ji otáčela a pak se pokusila odlepit jednu z barevných

nálepek. Teprve teď si zřejmě poprvé všimla, že jí na pravém ukazováčku chybí růžový akrylový nehet. Peterson se usmál, vzal jí kostku a položil ji na polici za sebou.

„Víte, kolik bylo Mary nebo Marii let?“ pokračovala Erika.

„Hádám tak... něco málo přes čtyřicet? Když se nastěhovala, vypadala jako taková šmudla a špindíra. Ale když jsem ji viděla v sobotu, zdálo se, že se dala dohromady a taky trochu zhubla. Ale nerada soudím lidi podle vzhledu,“ dodala pokrytecky a přitom foukala do čaje a obdivovala elegantní porcelánový hrnek.

„Všimla jste si v posledních dnech v okolí svého bytu někoho podezřelého?“ zeptal se Peterson.

„Nevím. Tohle je Londýn. Teda alespoň v mojí části ulice.“ Pohrdavě se rozhlédla kolem sebe, jako by si Peterson ve svém hezkém domě žil až příliš dobře. „Kolem mých oken projde spousta lidí, spousta podivných lidí. Různí svérázové. Duševně nemocní, pro které se nenajde místo v nemocnici. Bezdomovci. To neznamená, že jsou zločinci.“

„Upoutali vaši pozornost nějakí konkrétní podivní?“ pokračoval Peterson.

„To označení se mi nelíbí.“

„Jak byste je nazvala?“ zeptala se Erika.

„Já tady nejsem od toho, abych je pojmenovávala.“ Znovu foukla do čaje a napila se.

„Ve skutečnosti se vás nemůžeme ptát, jestli jste viděla nějaké zločince, vidíte? Viděla jste někoho, kdo se choval zvláštně?“

Sherry chvíli přemýšlela. „Ne. Nic neobvyklého.“

„Slyšela jste v posledních dnech nahoře nějaké podivné zvuky? Rány, výkřiky, řev?“ navázala Erika.

„V noci ze soboty na neděli tam bylo hodně hlučno. Vrátila jsem se pozdě z vystoupení, ve dvě, a ten hluk pokračoval až do rána. Ale jak jsem řekla, tohle je Londýn...“

„Jaký druh hluku?“

„Přesouvání nábytku. Zapnutý vysavač. A slyšela jsem téct vodu. A vrtání.“

„Jaké vrtání?“

„Nevím, možná věšela obrázky.“

Erika se podívala na Petersona. Na stěnách bytu 14B nebyly žádné obrazy.

„Stěžovala jste si na hluk?“ ověřoval si Peterson.

„Ne... Máte dvojítá okna?“ zeptala se Sherry a rozhlédla se po místnosti.

„Trojitá,“ odpověděl Peterson.

„A ten hluk jste slyšela v neděli brzy ráno?“ ujistila se Erika.

„Ano.“

„Kdy to přestalo?“

„Asi kolem čtvrté.“

„A co zbytek neděle? Nějaký další hluk?“

„Ne, bylo ticho... Myslíte, že je mrtvá už dlouho?“

„To nevíme.“

„Protože první zvuk, který jsem dnes ráno slyšela, byl radiátor, který se propadl stropem.“ Sherry si otřela oči kapesníkem. „Bože můj, takový nepořádek. A bude mě to stát peníze, které nemám.“

„Jak se jmenuje majitel vašeho bytu?“

„Byt je můj,“ odsekla Sherry. „Jsem pojištěná, ale víte, jak se pojišťovny snaží člověka oškubat.“

„Víte, jak se jmenuje pronajímatel bytu nad vámi?“

„Ne... Kdy se budu moct vrátit domů?“

„Budeme se snažit to urychlit,“ ujistila ji Erika.

„Můžete mi, *prosím*, dát co nejdřív vědět, kdy budu moct zpátky?
Dneska večer mám vystoupení a musím se připravit.“

Erice v mobilu zacinkalo upozornění, že jí přišla zpráva, takže si ji přečetla.

„Kolegové nám sehnali policejní dodávku. Stojí před vaším bytem, můžeme vás tam odvést, abyste v ní počkala.“ Erika se podívala na Petersona. „A napsal mi Isaac Strong. Forenzní tým je připravený.“

4

Erika a Peterson nechali Sherry v doprovodné dodávce se styčnou důstojnicí. Isaac Strong, soudní patolog, na ně čekal v bytě v patře. Byl to vysoký, hubený muž něco málo přes padesát, s tmavou pletí, vlasy a řasami a tenkým obočím. Erika mu coby kolegovi důvěřovala a zároveň patřil mezi její blízké přátele. Pomáhali mu Martha a Ian, dva policisté zajišťující místo činu, které Erika už znala, a pohledný mladý fotograf. Ian snímal otisky prstů a Martha klečela v rohu místnosti a odebírala vzorky ze stěny. Rozsvítili silná, jasná světla a žena ležící na posteli vypadala v jejich záři spíše jako vosková figurína.

„Příčina smrti?“ Erika přešla rovnou k věci.

„Nevím,“ odpověděl Isaac a podíval se na mrtvou ženu. „Nic ne-nasvědčuje násilí ani sebevraždě. Nebýt toho všeho kolem, tipoval bych, že zemřela ve spánku na infarkt.“

„Nemůžeme najít žádné boty ani pantofle, které by jí patřily,“ upozornila ho Erika. „A celý byt je cítit čisticími prostředky.“

„Myslím, že celý byt někdo vytřel a důkladně uklidil,“ řekla Martha, které při vstávání zapraskalo v kolenou. Vložila tampon do průhledné zkumavky. „Nejsou tu žádné vlasy, prach ani špína. A zesnulá měla tmavé vlasy, takže bych nějaké očekávala v koupelně. V odtoku nebo ve vaně, ale nic tam není... A voda je vypnutá. Podíváme se

do odpadů, jestli něco nenajdeme. Odebrala jsem stěry, ale budu se muset vrátit do laboratoře, abych je otestovala na DNA.“

„Sousedka z přízemí říkala, že v neděli brzy ráno slyšela zvuky. Tekoucí vodu, jako by někdo uklízel, a vrtání,“ řekla Erika. Martha zvedla obočí.

„Po vrtání není jediná stopa. Na stěnách nevisí žádné obrázky. Možná někdo vrtal do omítky tady v místě té vlhké skvrny.“

„Sejmul jsem otisky v tomto pokoji, koupelně a kuchyni.“ Ian se k nim otočil se svým malým kartáčkem v ruce. Ukázal na nánosy stříbrného prášku na nočním stolku, klikách, arkýřových oknech a vypínači. „Nenašel jsem ani jediný otisk, ani částečný, nikde v celém bytě. Ani na uzávěru přívodu vody. Velmi podivné... Dotkl se někdo z vás něčeho?“

„Sahal jsem na skříň a mokrou omítku nad dírou,“ odpověděl Peterson a podíval se na Eriku.

„Dotkla jsem se jejího krku a omítky na stejném místě.“ Ustoupili stranou, aby fotograf mohl vyfotit ženu zezadu. Když držel fotoaparát objektivem směrem od okna, blesk jasným světlem zapulzoval místností. „Moment, něco má na zádech,“ zarazila se Erika. Přešla blíž a ukázala na plochý černý plastový kotouček připevněný na zadní straně ženiných tepláků těsně pod pasem. Ustoupila a Isaac opatrně otočil pasovku kalhot a obrátil látku.

„Je to bezpečnostní štítek z obchodu,“ řekl. Na zadní straně štítku byla velká plastová boule, kde byl připevněný špendlík, který ho držel v látce.

„Nevšimli byste si toho, kdyby vás to dloubalo do zad?“ podivila se Erika.

„Co když to ukradla?“ navrhl Peterson.

„To je možné, ale většina zlodějů štitky odstraní. A jak mohla jít krást do obchodu bez bot? Musela mít boty, když ji v sobotu viděla sousedka Sherry, jak se vrací, tak kdo jí je vzal?“

Isaac pustil gumu a o krok ustoupil. „Jak vždycky říkám, je na vás, abyste to zjistili.“

„A co čas smrti? Už máš nějaký odhad?“ zeptala se Erika. Isaac zvedl jedno ze svých dokonale tvarovaných obočí, jako by chtěl říct: *Touché*.

„V tomto případě to je složitější. Je tady velká zima a topení nefunguje. Rigor mortis už ustoupil, což znamená, že zemřela před více než čtyřiceti hodinami. Ale pokud tato žena zemřela přirozenou smrtí, nebudu vědět víc, dokud neprovedu pitvu.“ Povzdechl si a rozhlédl se kolem. „Kdyby byt vypadal zabydleně a normálně, možná bych ani nepovažoval pitvu za nutnou, ale spousta věcí ve mně vyvolává obavy. Hodně věcí, které by mohly vést k závěru, že se jedná o místo činu, a ne smutné místo posledního odpočinku.“ Isaac se podíval na díru v podlaze.

„Myslíme si, že za radiátorem pomalu prosakovala voda. To způsobilo, že spadl ze zdi a prorazil podlahu,“ promluvil nyní Peterson.

„Stěna je hodně vlhká a prkna na podlaze jsou shnilá,“ souhlasila Martha. „Požádali jsme statika, aby se na to přijel podívat.“

„Dobře. Děkuju. A kdybyste nám mohli dát ten bezpečnostní štítek, možná bychom mohli zjistit, z jakého obchodu pochází.“ Erika se ještě jednou rozhlédla po místnosti a její pohled se zastavil na Bibli, růženci a sošce Panny Marie. Vše vypadalo jako naaranžované. Ale kdo to naaranžoval?

* * *

Erika a Peterson dorazili na policejní stanici v Lewisham Row těsně před obědem. Eričin tým vyšetřující vraždy sídlil ve velké otevřené kanceláři v přízemí, kde vládl čilý ruch. Navzdory přeplněné kanceláři v ní byla zima. Detektiv inspektor Mossová stála u řady tiskáren u dveří, na sobě měla kabát a rukavice bez prstů.

„Co je s topením?“ dělala se Erika.

„Plynový kotel je rozbitý, což ovlivňuje první tři podlaží budovy,“ odpověděla a třídila hromádku papírů, které vyjízděly z tiskárny. Mossová byla malá, podsaditá žena s ohnivě rudými vlasy, které jí spadaly přes ramena, a bledý obličej měla posetý pihami.

Eričini další kolegové – detektiv McGorry, tmavovlasý muž těsně před třicítkou, a seržant Crane, hubený plešatící muž s pískově zbarvenými prameny vlasů – pracovali u svých stolů také v kabátech.

„Do odpoledne by to mělo být opravené,“ řekl Crane, aniž by zvedl oči od počítače. „A pak se budeme všichni opalovat na lehátkách.“

Provoz obrovské staré policejní budovy převzala nová správcovská firma a už podruhé za poslední dva měsíce nefungovalo topení.

„Může někdo požádat o přímotop?“ poprosila Erika a přesunula se ke svému stolu. „Nebo alespoň elektrické topení se třemi spirálami?“ přidala se Mossová. „Šéfko, zrovna aktualizuju spisy. Právě jste se vrátili z kódu 5 na Amersham Road, byt 14B?“

„Ano, já a Peterson. Forenzní tým zůstal ještě na místě. Taký jsem viděla Petersonův nový dům. Velmi pěkný.“